

prima instanță: Ala Nogai

DECIZIE

10 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Vera Macinskaia, Ion Vîlcov,
Iurie Diaconu, Iurie Bejenaru,

Examinând recursul declarat de către Tatiana Demiohina,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Tatiane Demiohina
împotriva Ministerului Apărării, intervenient accesoriu Casa Națională de
Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012, prin care
acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă

La 20.05.2011, Tatiana Demiohina s-a adresat în instanța de judecată cu
acțiune împotriva Ministerului Apărării, intervenient accesoriu Casa Națională de
Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ.

În susținerea cererii a invocat că conform ordinului nr. 99 din 22 mai 1992,
reclamanta a fost încorporată în serviciul militar în Brigada Mixtă de Aviație.
Ulterior, a continuat serviciul militar prin contract în Escadrila Mixtă de aviație din
mun. Chișinău în calitate de dispecer, apoi în Batalionul 22 de Menținere a Păcii în
calitate de specialist al Serviciului financiar.

Indică reclamanta că la data de 27 iulie 2008, a plecat în concediu de
îngrijire a copilului din funcția de specialist superior, serviciul financiar Batalionul
de gardă.

Solicită reclamanta obligarea Ministerului Apărării de a include în vechimea
calendaristică a serviciului militar perioada aflării ei în concediul de îngrijire a
copiilor până la vârsta de 3 ani.

La data de 13.02.2012 reclamanta a înaintat cerere prealabilă către
Ministerul Apărării RM în care a solicitat recalcularea și achitarea indemnizației
lunare pentru perioada de îngrijire a copiilor: Demiohin Artiom, anul nașterii -
16.02.2007 și Demiohin Bogdan anul nașterii - 08.04.2008, pe durata concediilor

parțial plătite, pînă la vîrsta de trei ani a ambilor feciori, în conformitate cu legislația în vigoare.

La 14.03.2012, prin răspunsul nr. 11/328, a fost informată că cererea a fost respinsă ca tardivă.

Consideră reclamanta că a înaintat cererea prealabilă în termen.

La data de 09.04.2012, reclamanta Tatiana Demiohina, a înaintat cerere de completare a acțiunii.

În susținerea cererii, Tatiana Demiohina, a invocat art. 5 al. (22) al anexei nr. 2 din Hotărîrea Guvernului nr. 1478 din 15.11.2002; art. art. 123 al.(2) CM 124 al.(l), al.(3) CM RM; art. 131 al Regulamentului cu privire la modul de împlinire a serviciului militar în Forțele Armate; art. 5 al.(l) lit.d) al Legii privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări nr. 289 din 22.07.2004; art. 4 al.(l) al Legii RM privind sistemul public de asigurări sociale nr. 489-XIV din 08.07.1999; art. 14 al.(2) al legii bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008 nr. 271 din 07.12.2007, pct. 37 și anexei nr. 2 din Hotărîrea Guvernului nr. 1478 din 15.11.2002 cu privire la indemnizațiile adresate familiilor cu copii, art. 3 alin. (7), (la) al anexei din Hotărîrea Guvernului nr. 1478 din 15.11.2002.

La data de 10 mai 2012, în temeiul art. 74 CPC RM Avocatul Parlamentar, Tudor Lazăr prin intermediul reprezentantului Cazanciuc Carolina a înaintat o cerere prin care a solicitat să intervină în procesul dat pentru a depune unele concluzii.

Prin încheierea din 17.09.2012 instanța de judecată a dispus de a admite cererea de intervenire în proces înaintată de Avocatul Parlamentar, Tudor Lazăr.

Consideră Avocatul Parlamentar, Tudor Lazăr, că refuzul Ministerului Apărării de a include în vechimea calendaristică a serviciului militar perioada concediului de îngrijire a copilului în care s-a aflat petiționara, vine în contradicție cu tratatele juridice internaționale, inclusiv cu prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului la care Republica Moldova este parte.

În acest sens, indică că se observă o limitare a drepturilor constituționale a petiționarei de a dispune de anumite condiții și avantaje în calitate de femeie-mamă, bazată doar pe inexistența unui mecanism legal care ar permite realizarea drepturilor și libertăților fundamentale ale petiționarei.

Solicită Tatiana Demiohina obligarea Ministerului Apărării să includă în vechimea calendaristică a serviciului militar a Tatiane Demiohina perioada aflării ei la dispoziția MAE în legătură cu concediul de îngrijire a copilului, adică din 27 iulie 2008 pînă la 08 aprilie 2011, obligarea Ministerului Apărării să-i achite reclamantei diferența dintre indemnizația lunară pentru creșterea copilului pentru persoane asigurate și cele neasigurate în perioada aflării reclamantei în concediul de îngrijire a copilului Demiohin Artiom în perioada din 27 iulie 2008 pînă la împlinirea vîrstei de 3 ani; obligarea Ministerul Apărării să calculeze și să-i achite reclamantei diferența dintre indemnizația lunară pentru creșterea copilului pentru persoane asigurate și cele neasigurate pentru perioada aflării dînzei în concediul de îngrijire a copilului Demiohin Bogdan în perioada din 08 aprilie 2008 pînă la împlinirea vîrstei de 3 ani.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012, acțiunea a fost respinsă.

La 08 februarie 2013, Tatiana Demiohina a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii prime instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii și obligarea Ministerului Apărării de a include în vechimea calendaristică a serviciului militar a cet. Tatiana Demiohina perioada aflării ei (27.07.2008 – 08.04.2011) la dispoziția Ministerului Apărării în legătură cu concediul de îngrijire a copilului.

În motivarea recursului recurentul a invocat, că instanța de judecată a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, precum și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, emițând o hotărâre ilegală.

Consideră reclamantă că restrângerea prevăzută de art. 32 alin. (4) lit. j) din Legea cu privire la statutul militarilor și art. 131 al Regulamentului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 941 din 17.08.2006, sunt în contradicție cu art. 54 alin. (2) din Constituție, astfel în cât, imixtiunea trebuie să fie prevăzută de lege, trebuie să urmărească unul sau mai multe scopuri, trebuie să corespundă normelor unanim recunoscute de dreptul internațional.

Menționează recurenta, că în speța dată imixtiunea este prevăzută de lege, dar nu urmărește nici unul din scopurile legitime și nu corespunde normelor unanim recunoscute de dreptul internațional, ci poartă un caracter neconstituțional și discriminatoriu, avînd în vedere că normele naționale nominalizate, interzic includerea în vechimea de muncă calendaristică a serviciului militar al femeilor-militari perioada concediului de îngrijire a copilului.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Tatiana Demiohina, întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea hotărârii contestate și cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit.c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Astfel, se constată că conform ordinului nr. 99 din 22 mai 1992, reclamanta a fost încorporată în serviciul militar în Brigada Mixtă de Aviație. Ulterior, a continuat serviciul militar prin contract în Escadrila Mixtă de aviație din mun. Chișinău în calitate de dispecer, apoi în Batalionul 22 de Menținere a Păcii în calitate de specialist al Serviciului financiar.

La data de 27 iulie 2008, recurenta a plecat în concediu de îngrijire a copilului din funcția de specialist superior, serviciul financiar Batalionul de gardă.

La data de 13.02.2012, reclamanta a înaintat cerere prealabilă către Ministerul Apărării în care a solicitat recalcularea și achitarea indemnizației lunare pentru perioada de îngrijire a copiilor Demiohin Artiom, anul nașterii - 16.02.2007 și Demiohin Bogdan anul nașterii - 08.04.2008, pe durata concediilor parțial plătite, pînă la vîrsta de trei ani a ambilor feciori, în conformitate cu legislația în vigoare, iar la 14.03.2012, prin răspunsul Ministerul Apărării nr. 11/328, a fost informată că cererea a fost respinsă ca tardivă.

În rezultat, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva autorității publice nominalizate.

Instanța de judecată a pronunțat hotărîrea respectivă.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ consideră concluziile primei instanțe ca neîntemeiate, pornind de la următoarele.

Potrivit art. 124 alin. (1) – (3) Codul muncii, femeilor salariate și ucenicilor, precum și soțiilor aflate la întreținerea salariaților, li se acordă un concediu de maternitate ce include concediul prenatal cu o durată de 70 de zile calendaristice și concediul postnatal cu o durată de 56 de zile calendaristice (în cazul nașterilor complicate sau nașterii a doi sau mai mulți copii – 70 de zile calendaristice). plătindu-li-se pentru această perioadă indemnizații.

Astfel, în baza unei cereri scrise, persoanelor indicate supra, după expirarea concediului de maternitate, li se acordă un concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, cu achitarea indemnizației din bugetul asigurărilor sociale de stat.

Concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului poate fi folosit integral sau pe părți în orice timp, pînă cînd copilul va împlini vîrsta de 3 ani. Acest concediu se include în vechimea în muncă, inclusiv în vechimea în muncă specială, și în stagiul de cotizare.

În detrimentul celor precizate, prevederile art. 32 alin. (4) lit. j) al Legii cu privire la statutul militarilor și art. 131 din Hotărîrea Guvernului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, stipulează că perioada concediului de îngrijire a copilului se include în vechimea de muncă generală, în stagiul de cotizare, dar nu se include în vechimea calendaristică a serviciului militar.

La fel, se mai constată că între prevederile normelor de drept menționate și cele statuate la art. 124 alin. (3) din Codul muncii, potrivit căroră, concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului poate fi folosit integral sau pe părți în orice timp, pînă cînd copilul va împlini vîrsta de 3 ani și acest concediu se include în vechimea în muncă, inclusiv în vechimea în muncă specială, și în stagiul de cotizare, există divergențe și în conformitate cu art. 6 alin. (3) din Legea actelor legislative, în caz de divergențe între norma actului legislativ general și cel special, cu aceeași forță juridică, se aplică norma actului legislativ special.

Prima instanță nu a examinat acest aspect, nu a dat o interpretare respectivă argumentelor reclamantei în acest sens.

În același timp, potrivit prevederilor art. 2 alin.(1) CPC, procedura de judecare a cauzelor civile în instanțele judecătorești de drept comun și în cele specializate este stabilită de Constituția Republicii Moldova, de prezentul cod și de alte legi organice. Normele de drept procedural civil din alte legi trebuie să corespundă dispozițiilor fundamentale ale Constituției Republicii Moldova și prezentului cod.

Conform art. 2 alin.(3) CPC, dacă prin tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sînt stabilite alte norme decît cele prevăzute de legislația procedurală civilă a Republicii Moldova, se aplică normele tratatului internațional dacă din acesta nu rezultă că pentru aplicarea lor este necesară adoptarea unei legi naționale.

Potrivit art. 12 alin. (2) CPC, dacă la judecarea pricinii civile, se constată că o lege sau un alt act normativ nu corespunde unei legi sau unui alt act normativ cu o putere juridică superioară, instanța aplică normele legii sau ale altui act normativ care are putere juridică superioară.

Potrivit art. 12 alin. (4) CPC, dacă în tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sînt stabilite alte reglementări decît cele prevăzute de legislația internă, instanța, la judecarea pricinii, aplică reglementările tratatului internațional.

Pornind de la prevederile legale menționate, Colegiul conchide că legiuitorul a prevăzut expres mecanismul de aplicare a legislației la soluționarea pricinilor civile în caz de coliziune între normele de drept prevăzute de legi cu aceeași forță juridică, cît și de legi cu forță juridică diferită, de care urma să se țină cont la adoptarea hotărîrii.

Totodată, potrivit art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii.

În conformitate cu art. 16 alin. (2) din Constituția RM, toți cetățenii Republicii Moldova sînt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Potrivit art. 43 alin. (1) al Constituției RM, orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului, iar conform art. 54 alin. (2), exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrîngerii decît celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

În context, Colegiul constată că normele de drept aplicate de instanța de fond la adoptarea hotărîrii recurate (art. 32 alin. (4) lit. j) al Legii cu privire la statutul militarilor și art 131 din Hotărîrea Guvernului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate), interzic includerea în vechime de muncă calendaristică a serviciului militar al femeilor-militari perioada concediului de îngrijire a copilului, astfel fiind restrîns dreptul doar a femeilor-militari la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, or, bărbaților-militari această interdicție nu li se aplică.

Astfel, în temeiul art. 12 alin. (2) CPC, instanța de judecată urma să dădea o apreciere cuvenită, dacă prevederile art. 32 alin. (4) lit. j) al Legii cu privire la statutul militarilor și prevederile din Hotărîrea Guvernului cu privire la modul de îndeplinire a serviciului militar în Forțele Armate, sunt sau nu aplicabile speței, or acestea sînt acte normative cu o putere inferioară Constituției, care în art. 16 alin. (2), interzice tratament diferit pe criterii de sex al persoanei.

Mai mult ca atît, restrîngerea în cauză nu se justifică nici prin prisma art. 54 alin. (2) din Constituție, care prevede instituirea acesteia în cazul necesității intereselor securității naționale, deoarece ea nu întrunește nici unul din scopurile legitime, cu toate că această imixtiune este prevăzută de lege.

Urmare a celor constatate, Colegiul conchide că, potrivit art. 12 alin. (2) și (4) CPC, la soluționarea litigiului în cauză, aplicabilitate au prevederile constituționale ca lege superioară în caz de coliziune a normelor de drept, contrar concluziei instanței de fond.

Un alt aspect care nu a fost soluționat de către prima instanță este faptul dacă reclamanta este sau nu persoană asigurată sau neasigurată, or de la acest criteriu depinde mărimea indemnizației pentru creșterea copiilor până la vârsta de 3 ani.

Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță nu a dat o apreciere logico-juridică argumentelor Companiei Naționale de Asigurări Sociale, că reclamanta, activînd în cadrul Ministerului Apărării Naționale, nu are dreptul la indemnizația de lunară pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, ca persoană asigurată din bugetul asigurărilor de stat, deoarece, în opinia autorității, în conformitate cu prevederile Legii privind sistemul public de asigurări sociale nr. 489-XIV din 08.07.1999, stagiul de cotizare constituie perioada, în care persoana a plătit contribuții, în mărimile stabilite, la bugetul asigurărilor sociale de stat, iar potrivit Legii bugetului asigurărilor sociale de stat pe anii respectivi, colaboratorilor Ministerului Apărării Naționale, cu excepția angajaților civili, nu li se calculează contribuții în bugetul asigurărilor sociale de stat și respectiv, nu întrunesc stagiul necesar de cotizare și nu sunt persoane asigurate din bugetul asigurărilor de stat.

În acest sens este irelevant aplicarea la speța dată a prevederilor art.4 lit.b) din Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 1487 din 15.11.2002, potrivit căruia, persoanelor neasigurate beneficiază de indemnizația unică la nașterea copilului și de indemnizație lunară pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 1,5 ani.

În acest context, urmează a preciza că instanțele de judecată naționale, deja au dat apreciere unor cauze similare, cum ar fi Natalia Corjevan împotriva Ministerul Apărării al RM, iar Curtea Supremă de Justiție este obligată prin lege să desfășoare o jurisprudență unitară și nu poate să facă o jurisprudență contrară pe cazuri de aplicare analogică a legislației.

În acest sens, Colegiul reiterează cazul Beian vs România examinată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, potrivă căruia desfășurarea unei jurisprudențe contrare pe cazuri analogice constituie de la sine încălcarea principiului siguranței publice și încălcarea art. 6 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil.

Potrivit hotărîrii enunțate rolul unei instanțe supreme este de a reglementa contradicțiile din jurisprudența națională și de a elimina divergențele de jurisprudență pentru evitarea consecințelor inerente ale practicii judiciare.

De altfel, adoptarea unei alte hotărîri ar duce la incertitudine jurisprudențială avînd drept efect privarea reclamantului de posibilitatea de a obține beneficiul drepturilor sale în condițiile în care altor persoane li s-a recunoscut dreptul de a beneficia de dispozițiile aceleiași legi.

Într-o altă ordine de idei, art. 27 alin. (1) din Legea privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări nr. 289 – XV din 22.07.2004, statuează că indemnizația de asigurări sociale poate fi solicitată, în

bază de acte justificative, în termen de 12 luni calculat de la data îndeplinirii condițiilor de stabilire a acestei indemnizații.

Concomitent, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale nr. 289-XV din 22.07.2004, plata prestațiilor de asigurări sociale prevăzute la art.5 alin.(1) lit.b), c), d), e), f), g), h) se efectuează integral de la bugetul asigurărilor sociale de stat.

Prin urmare, art. 5 alin. (1) lit.f) al legii, statuează că, asigurații din sistemul public de asigurări sociale au dreptul indemnizație pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vârstei de 3 ani, iar în temeiul art. 18 al legii, asiguratul care se află în concediu pentru îngrijirea copilului are dreptul la indemnizație lunară pentru creșterea copilului de la data nașterii și pînă la vârsta lui de 3 ani.

În conformitate cu prevederile art. 27 din același act legislativ indemnizația de asigurări sociale poate fi solicitată, în bază de acte justificative, în termen de 12 luni calculat de la data îndeplinirii condițiilor de stabilire a acestei indemnizații. Indemnizația stabilită, dar neîncasată la timp se plătește retroactiv pe o perioadă de cel mult 3 ani anteriori datei solicitării. Indemnizația neplătită la timp din vina organului care o stabilește sau o plătește se achită fără nici o limită în termen.

Prin urmare, sugestiile primei instanțe cu privire la încălcarea de către reclamantă a termenului de prescripție de adresare cu cerere pentru achitarea indemnizației pentru creșterea copiilor sunt premature, or nu s-a stabilit a cui este vina de a nu se calcula și achita indemnizația , conform celor susținute de reclamantă, dacă aceste cerințe sunt legale, ca persoană asigurată în virtutea legii.

Ținînd cont de cele menționate, în scopul protecției sociale a familiilor cu copii, prin hotărîrea Guvernului nr. 1478 din 15.11.200, a fost aprobat Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii.

Pct. 2 al hotărîrii nominalizate, prevede că, cheltuielile suportate în vederea realizării prevederilor prezentei hotărîri se vor acoperi respectiv din contul mijloacelor bugetului asigurărilor sociale de stat pentru indemnizația lunară pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vârstei de 3 ani, persoanelor asigurate, iar pct. al actului normativ prevede că, stabilirea și evidența indemnizațiilor adresate familiilor cu copii, începînd cu 1 noiembrie 2002, se va efectua de către Casa Națională de Asigurări Sociale și subdiviziunile teritoriale ale acesteia, iar plata indemnizațiilor nominalizate se va efectua de către „Banca de Economii” S.A.

Succesivamente, potrivit pct. 7 subpct. 2) lit. a) - b) din Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii, aprobat prin hotărîrea Guvernului nominalizată supra, indemnizația lunară pentru creșterea/îngrijirea copilului se stabilește:

a) de la data nașterii copilului, cu excepția cazurilor de adopție sau de instituire a tutelei;

a¹) pentru fiecare copil născut viu, inclusiv în cazul gemenilor;

b) cu condiția că a fost solicitată în termen de 12 luni de la nașterea copilului. În cazul în care indemnizația respectivă a fost solicitată mai tîrziu de termenul indicat, aceasta se stabilește retroactiv, dar nu mai mult decît pentru 12 luni premergătoare datei adresării cu condiția că a fost solicitată în termen de 3 ani

– în cazul persoanelor asigurate și în termen de 1,5 ani – în cazul persoanelor neasigurate, de la data nașterii copilului.

Cererea pentru stabilirea indemnizațiilor specificate în capitolul II din Regulament se depune la casa teritorială de asigurări sociale de către unul dintre părinți (tutore, curator) personal, prin intermediul reprezentantului primăriei.

Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în temeiul celor menționate, precum și a actelor legislative și normative enumerate, consideră că prima instanță urmează să aprecieze cu exactitate mărimea indemnizației de îngrijire a copilului care urma să-i fie achitată recurentei, ținând cont de perioada pentru care urma să-i fie achitată indemnizația și termenul de prescripție pentru solicitarea acesteia.

Având în vedere circumstanțele descrise, Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că prima instanță a examinat pricina superficial, cu încălcarea normelor de drept material, în legătură cu ce, recursul urmează a fi admis, casată hotărârea Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012 și trimisă la rejudecare.

Astfel, după modificarea competenței jurisdicționale, competentă de a judeca cauza ca primă instanță este judecătoria Centru, mun. Chișinău și de aceea, având în vedere specificul examinării cauzei în procedură de recurs și că instanța de recurs este în imposibilitate de a înlătura contradicțiile descrise, pricina urmează a fi restituită pentru rejudecare în primă instanță competentă – judecătoria Centru, mun. Chișinău.

La rejudecarea pricinii, prima instanță urmează să țină cont de cele menționate și de a crea condiții obiective și reale participanților la proces pentru realizarea drepturilor sale procedurale și în baza probelor pertinente administrate, raportate la legea materială ce guvernează raportul juridic litigios, să emită o hotărâre legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit.c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se admite recursul declarat de către Tatiana Demiohina.

Se casează hotărârea Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2012, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Tatiane Demiohina împotriva Ministerului Apărării, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ și se trimite la rejudecare la judecătoria Centru, mun. Chișinău.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Nicolae Clima

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov

Iurie Diaconu

Iurie Bejenaru